

Lucija Matič

IGLEK

Kako se je vse sploh začelo

Nekoč so po svetu lomastili in letali dinozavri. Družbo so jim delale mnoge živali, med njimi tudi zmaji. Takrat se je zgodilo, da se je v zmajski družini izvalil en čisto poseben zmajček.

Na prvi pogled je bil tak kot vsi ostali zmajčki. Imel je dve nogi, dve roki z majhnimi krilci, rep in gobček s čisto majhnimi zobki. Tudi oglašal se je podobno kot drugi zmajčki. Le nekaj je bilo na njem drugače.

Ta zmajček je imel na repku majhno bodico, ki je drugi zmaji niso imeli.

Bodica je bila po svoje hecna, ker je bil zmajček zaradi nje drugačen. Kmalu so ga ravno zaradi te bodice, podobne iglicam na drevju, začeli klicati Iglek.

Igleka so imeli vsi radi.
Iglek je bil vedno dobre volje.
Rad se je smejal in igral.
Nikoli ni zameril za dolgo časa.
Ni se prepiral in ni namenoma
nagajal prijateljem.

Kar nekaj časa je bilo vse
dobro, dokler ni Iglek
postajal vsak dan bolj
zamišljen.

Mamica in očka sta ga opazovala,
kako se vsak dan manj smeji,
se mu vsak dan manj mudi igrat s
prijatelji,
je večkrat tiho in le premišljuje.

Zato je očka nekega dne rekel: "Pridi,
greva malo ven. Ti se boš igral, jaz pa
si bom nabrusil kremplje."

*Veste, otroci, zmaji si morajo redno brusiti svoje kremplje, da
ostanejo ostri in ne predolgi.*

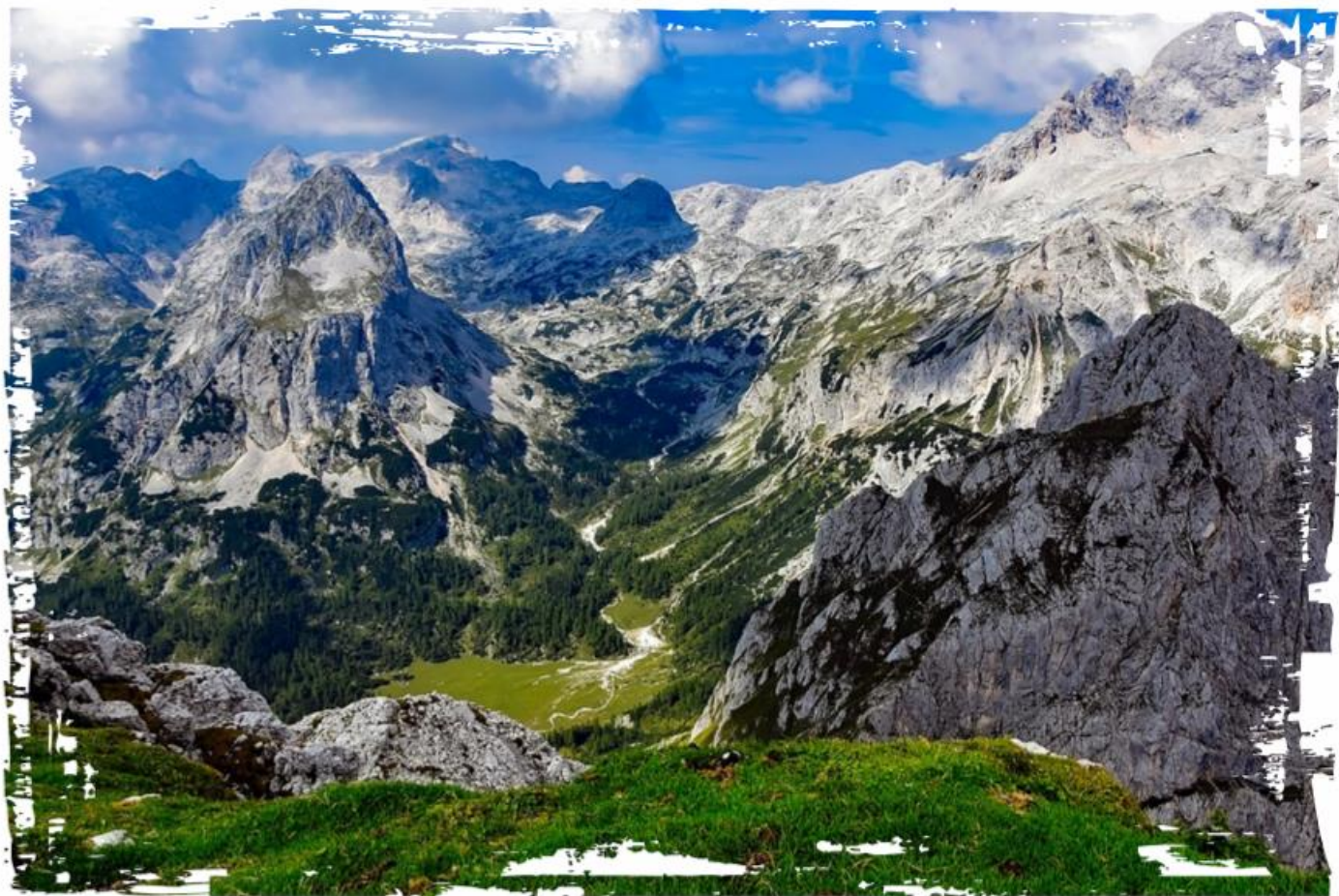
Iglek je šel z očkom, ampak ni se mu mudilo in nič ni bil navdušen. Prišla sta do jase, kjer so se že igrali drugi zmajčki. Očka si je začel brusiti kremplje na bližnji skali in med tem skrivoma opazoval, kaj se dogaja z Iglekom.

Prijatelji so veselo vzklikali in Igleka vabili k sebi. Ta se jim je pridružil in se začel igrati z njimi. Najprej počasi in zadržano, potem pa je zabava postajala vse bolj vesela in razigrana. Kmalu so vsi zmajčki tekali sem ter tja. Skakali so v zrak, se prevračali, se lovili in se skrivali. Slišal se je smeh in vrisk.

In vsake toliko časa se je slišal kak boleč vzklik.

*Kaj mislite, otroci, zakaj so
zmajčki vzklikali od bolečin?*

*Zakaj, mislite, so drugi zmajčki
pogosto vzklikali od bolečin, Iglek
pa skoraj nikoli?*

Res je.

Vzklikali so zaradi ostre iglice na
Iglekovem repu. Ta jih je med
igro praskala in bodla. In kako
težko se ji je bilo izogniti!

Iglek je imel svoje prijatelje zelo rad. Ni jih praskal zato, ker bi tako hotel. Hudo mu je bilo vsakič, ko se je kak prijatelj skremžil in si prasko pihal ali lizal. Ker ni vedel, kaj naj stori, se je raje umaknil. Opazoval je prijatelje, kako se igrajo brez njega. In spet je postal žalosten.

Zmajčki so imeli Igleka radi. Ampak tudi oni so raje videli, če jih ni bolelo. Všeč jim je bilo, da jim ni šel preblizu.

Ko sta se Iglek in očka vrnila domov, je očka na samem vse povedal mamici.

Ampak ne očka ne mamica nista vedela, kaj storiti. Iglek je brezvoljno pojedel kosilo, potem pa rekel, da gre na sprehod.

Iglek ni vedel, kaj naj naredi s svojimi težavami. Toda pomagalo mu je že to, da ni bil pri miru. Pomagalo mu je, da je hodil in bil zunaj sam s svojimi mislimi.

Ker je bil zamišljen, ni pazil, kod hodi, in ni opazil, da se na nebu zbirajo temni oblaki. Kar hodil je in hodil. Z vsakim korakom mu je bilo lažje pri srcu.

Ko je prvič zagrmelo, je Igleka pošteno presenetilo. Pogledal je v nebo in ugotovil, da je nevihta blizu, on pa precej daleč od doma.

Bil je tako daleč od doma, da nevihti nikakor ni mogel uiti.

*Kaj bi storili vi, otroci, če bili tako kot Iglek zunaj,
daleč od doma, nevihta pa blizu?*

Tako je!

Skrili bi se. In tudi Iglek se je odločil
skriti pred nevihto.

Kam pa se lahko skrijemo med nevihto?

Pod drevo?

Ne.

V vodo?

Ne.

Res je, v zavetje pod previs ali skalo.

V jamo ali pa kak prazen in suh
kotiček.

Iglek se je k sreči spomnil, da tako daleč od doma in ravno na tistem kraju živi njegova botra Želva. Čeprav sploh ni bil namenjen k njej, ga je pot pripeljala ravno pred njeno bivališče. Vstopil je in jo pozdravil. Botra Želva se ga je razveselila: "Iglek, kako lepo, da si me obiskal. Prišel si pa res zadnji hip. Vsak čas se bo ulilo. Joj, kako grmi."

Jaz bi narisala/-a želvo takole.

Botra Želva je bila zelo stara. Bila pa je tudi najbolj pametna daleč naokoli. Kmalu je videla, da z Iglekom ni vse tako, kot mora biti. In znala je počakati, da ji Iglek sam pove, kaj ga tare.

Nekaj časa sta
se pogovarjala o
vsem mogočem.

Opazovala sta
nevihto in
poslušala
grmenje.

Malo sta
molčala.

Iglek je
nekajkrat
zavzdihnil, nato
pa končno rekel:

"Botra Želva,
zakaj nisem tak
kot drugi?"

Botra ni odgovorila, saj
je vedela, da je včasih
bolje biti tiho.

"Vse je bilo dobro, dokler
sem bil majhen.

Zdaj pa je vse
pokvarjeno, drugače.
Zakaj moram imeti to
bedasto iglo na repu
ravno jaz?

Vse sem poskusil.

Praskal sem jo, ščipal.
Poskusil sem jo odgrizniti
in obdrgniti ob skalo.

Toda presneta reč se me
drži.

In prav grdo boli, če se
je lotim resno."

"Na videz ni tako slaba," je rekla
botra. "Zaradi nje si videti bolj močan
in strašen. Ko boš velik, se te bodo
zaradi nje še bolj bali in te spoštovali.
Če boš tak kot tvoj oče, boš
najmočnejši in najpametnejši zmajski
poglavar pri nas."

"Nočem, da bi se me bali!
Hočem se **igrati** s prijatelji, hočem **se**
smejati, se veseliti.
Meni je hudo, da se me bojijo in da se mi
umikajo, ker jih poškodujem.
Hudo mi je, ko jim teče kri zaradi mene.
Nikdar nočem biti poglavar."

Vzdihnil je in se obrnil stran, saj je že
čutil, kako se mu nabirajo solze.

*Veste, otroci, tudi zmaji so jokali. Še bolj
kot krokodili, ki so točili krokodilje solze.*

Botra je molčala in razmišljala o tem, kar je povedal Iglek.

"Veš, Iglek, ne vem, kako je, če poškoduješ druge. Me, želve, nimamo s čim poškodovati druge. Priznam, da imam močna usta, tudi če so brez zob. Z njimi lahko pregriznem tudi manjšo vejo. Vem pa, kako boli, če se opraskam ob kako skalo ali če me ugrizne kak divjaški dinozaver. Takrat sem srečna, da imam svojo obrambo, svoj oklep. Zares, brez njega bi bilo z mano konec, kot bi mignil." Zavzdihnila je in obmolknila.

Želve živijo v oklepu.

Iglek je molčal in še naprej zadrževal solze. Seveda vsak pozna bolečino. A le on ve, kako je, če si tisti, ki bolečino povzroča. In nič ne more storiti glede tega. Ko bi le on imel oklep, kamor bi se lahko skril. Pred samim sabo ...

Čakaj malo ... oklep? Kamor bi se skril?

Oklep?

Za celega zmaja?

Saj ni treba, da za celega. Dovolj bi bilo le za rep! Za delček repa. Vznemirjeno je skočil v zrak in začel dihati hitreje:

"Botra, to je to!"

Botra se je delala, da ji ni nič jasno.

" Botra, potrebujem oklep. Takega kot ga imaš ti.

Vanj bom vtaknil svoj rep in bodica ne bo
bodla skozi."

" Pridi greva ga iskat!"

"Iglek, stoj vendar, zunaj še vedno dežuje. Pa tudi znočilo se bo kmalu."

Iglek je nestrpno zacepetal. Butasta nevihta. Kaj je je bilo sploh treba ...

"Raje mi povej, kako sta tvoja starša? Kako jima kaj gre? Saj si jima povedal, da greš k meni?"

Igleka je kar zvilo od skrbi.
Seveda ni nič povedal.

Saj še sam ni vedel, da sploh kam gre.

Vedel je, kako njegova starša skrbita in kako jima je hudo, kadar ne vesta, kako je z njim. Toda kaj naj zdaj stori? Daleč je in ne more iti domov. Niti oklepa ne more poiskati, kaj šele iti na dolgo pot. Usedel se je nazaj na tla, saj zdaj ni mogel narediti prav nič.

"Dobro jima gre. Ampak nič jima nisem povedal. Jutri moram poiskati oklep, potem pa hitro domov. Očka in mamico skrbi zame."

"Prav," je dejala botra Želva. "Zdaj grem pa počivat, utrujena sem. Jutri ti bom pomagala pri iskanju. Lahko noč."

"Lahko noč, botra."

Prebaj, Slovenija

Drugo jutro, ko se je komaj dobro zdanilo, je Iglek že iskal naokrog. Ker ni ničesar našel, je šel naprej. Botra ga je našla precej daleč od zavetja. Bil je slabe volje in pritoževal se je:

"Nič ni dobro, botra. Poskusil sem že tri oklepe. Vsak je majhen ali pa mi pada dol. Glej, ta stara lupina je v redu. Če pa zamahnem z repom, glej ..."

Lupina je odletela v skalo in se razletela na majhne koščke.

"Ko bi le kako oklep obstal na svojem mestu!"

Začel je izgubljati potrpljenje.

Mudilo se mu je domov, rešitve pa ni in ni bilo.

Botra si je ogledovala Iglekov rep. Gledala je okoli sebe in razmišljala, a tudi ona ni videla rešitve.

Otroci, imate morda vi kakšno zamisel?

Kaj bi lahko uporabil Iglek kot oklep?

Je sploh kaj takega v gozdu?

Medtem ko sta razmišljala, so mimo njiju tekale živali in vse je bilo mokro. Sijalo je sonce in od včerajšnjega dežja se je vse bleščalo. Gozd je bil videti čudovit.

Živali so bile vesele, ker nevihta ni uničila njihovih domov. Hitele nabirati črve, gosenice in deževnike, ki so lezli po mokri zemlji. Mimo je prišel tudi jež, ki pa sploh ni bil videti srečen. Bil je poln listja, ki se ga ni mogel znebiti.

Igleku je šlo na smeh, ko ga je gledal tako slabovoljnega in tečnega. Potem pa se je zagledal v njegove bodice, ki se jih je držalo listje.

"Botra, glej," je zašepetal.

"Dajva, naberiva liste!"

Hitel je natikati blatno in mokro listje na iglico na repu. Nekaj jih je ostalo, več pa jih je popadalo stran. "Ni dovolj trdno!"

"Iglek, kaj je dovolj mehko, da se lahko prebode, vendar dovolj trdno, da se ne razkolje?" je vprašala botra.

Gledala sta naokoli in opazila na pol odtrgano lubje, ki je viselo ob drevesu. Iglek je skočil, odtrgal lubje z drevesa in ga trdno nasadil na iglo. Pomahal je z repom, lubje pa se je trdno držalo igle.

"JUUUUUUUUUUUUUUUUUUU!!! Botra, uspelo je!!! Ne bom več praskal svojih prijateljev! Glej, spet se bom lahko igraaaaaaal! Botra, glej!!!"

Skakal je in vriskal, mahal z repom in s krili na rokah.

Saj veste, otroci, da so zmaji imeli tudi krila, kajne?

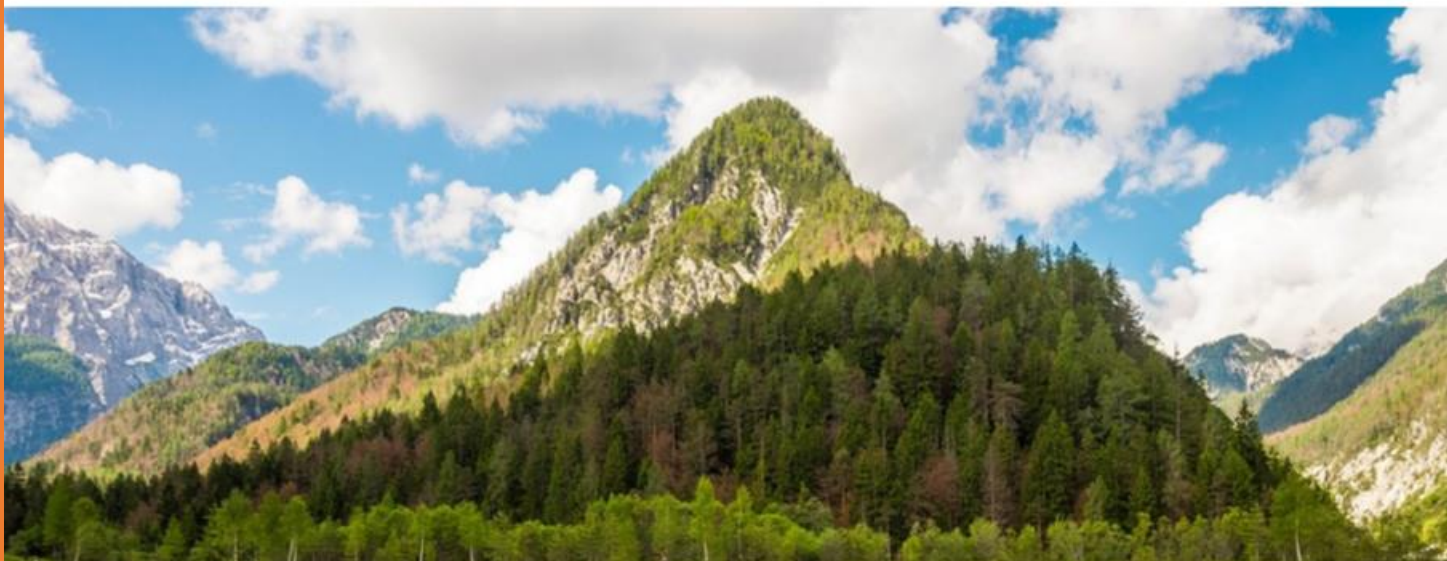
Lubje se je trdno držalo repa. Tudi botra je bila vesela.
Lepo je bilo gledati Igleka spet srečnega.

Čez čas se je obrnila in se odpravila nazaj domov.
"Iglek, hitro na zajtrk, saj veš, da se ti mudi."

Iglek je rekel, da ni nič lačen.

Poslovil se je od botre in tekel domov, hitro kot
je le šlo. Med tekom je večkrat pogledal nazaj.

Lubje je bilo še vedno tam, kjer mora biti.....

Zbirka: Iglek

Naslov 1. dela: Iglek – Kako se je vse sploh začelo

Avtorica: Lucija Matič

Fotografije: Pixabay

Slika: David Matič

Lektorirala: Nives Mahne Čehovin

Foto knjiga je izdelana s programom Moj CEWE fotosvet, z dovoljenjem za objavo

Izdaja: elektronska izdaja

URL naslov:

https://drive.google.com/file/d/1Bmlb_35XIAW7iqNNloMAIP2P9pLICand/view?usp=sharing

Kraj: Zapotok

Založba: samozaložba

Leto izida: 2019

Nosilec avtorskih pravic: Lucija Matič

Kataložni zapis o publikaciji (CIP) pripravili v Narodni in univerzitetni knjižnici v Ljubljani;

[COBISS.SI-ID=303058176](#)

ISBN 978-961-290-705-1 (pdf)

Maloprodajna cena publikacije: 0 evrov

ZBIRKA SLIKANIC IGLEK

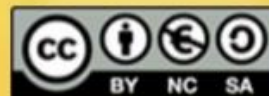

Skozi zgodbe o Igleku otroci spremljajo glavnega junaka na poti sprejemanja samega sebe, vztrajnega iskanja pravih rešitev, neizbežnega odraščanja, ostrenja tenkočutnosti in ubiranja svoje poti. Spoznajo skupino, v kateri spoštujejo naravo in občudujejo svet. Dovoljujejo nepopolnosti, v vsakem iščejo najboljše in sprejemajo drugačnost. Trudijo se za dobro. Skozi zgodbe otroci sčasoma uvidijo, da lahko različno gledamo na stvari in da je sodelovanje vedno prava odločitev. Pa tudi, da žal ni vedno možno.

V prvem delu se Iglek spopada s težavo, ki ji nikakor ne zna ubežati. Prisluhne nasvetu in končno pride do rešitve, ki si jo tako močno želi – pripadati skupini svojih vrstnikov in izpolniti potrebo po druženju in igri. Šele kasneje bo zares spoznal, da njegova težava pravzaprav pomeni veliko prednost. Toda v prvem delu, ki spremlja zgodnje otroštvo glavnega junaka, še ni pravi čas za to spoznanje.

Avtorica je za slikanico prejela srebrno priznanje Javnega sklada za kulturne dejavnosti na literarnem natečaju V zavetju besede 2019.

Želim ti veliko veselja.

CC licenca